

no passa dia que no n'hi entrin un pou de diners! ¿Y milloras en veus cap? ¿aném gaire grassos, gaire ben vestits?

—Si, es veritat...

—¡Doncas d'ahont surten las misas, sino de las mevas escuradas butxacas! y la gent tan indiferent; lo cor dels homens es tan dolent avuy en dia!... son tan pochels que tenen bons sentiments y tants los contraris que per força han de sucumbir....

—Que vols ferhi fill, paciencia y... procura que aqueixos pochels se tornin molts, á fi de que pugan fer fe la lley.

—¡La Lley! ¡quina paraula! es ben vritat qu'es com un embut, pro del broch gros y tot hi passa, que si no fora aixis... quans y quans podrirían á presiri.

—Pro mira no t'espantis, ja procuraré, si be tinch molt poca influencia, de fer tot lo que puga per descobrir aquet marro y allavons, caurá.. qui caurá, ¡creume que no hi valdrán empenyos! precisament are han surtit uns cuans que per tot se fican y creu que ho fan be, pensa que cuan é n'als tupinaires d'ofici van desbaratar, son capassos de tot; son joves y tenen molt bon cor.

—Deu t'escoltil!

—¡No'ns ha d'escoltar donal...

Aixís vaig sentir entre una y dos de la nit que parlavan D.ª Consums y la senyora Rahó.

Valent.

PLANY

¡Gloriosa Santa Barra
abogada dels cacichs,
á tas plantas m'agenollo
el cos farcit de pesichs!
Te preguém ens donguis torça,
del contrari etém perduts;
fes que'l poble sempre dormi,
que tots, tots sigan llanuts;
que las nostrás malifétas
quedin sempre en la foscó,
que ningú cridi y rondini,
que sols l'amo siga jo.
Fes qu'el fret aviat vinga,
y aquet siga rigorós,
perque ni un sol mosquit quedi
dintre tot aquet redós.
¡Santa Barra! ¡Santa Barra,
per Deu tingans compasió!
¡tu la Reyna sobirana,
l'abogada d'en Badó!
Fes no's tombi la fortuna,
¡que surtim d'aquet mal pas!
y't prometem durte un ciri
mes llarch qu'en Travé te'l nas,
des del ditxós escrutini
que no'ns podém empassar.
Prometém aná ab cadenas
y descalsos al Remy,
en Pep, Quel y companyia
y tot lo nostre servey.
¡Pro fes aquet gran miracle!
¡fes que se mori EL MOSQUIT
y tots los catalanistas
qu'en mal hora ens han sortit!
¡qu'es reventin quins predican

la bona administració!
¡que'ls consums sigan la mina
per dur sempre ple'l sarró!

Si aixó fas ¡oh, Santa Barra!
fins vindrá l'inconsequent,
aquell mestre qu's va vendre
per dos cuartos d'aiguarent.
Y per celebrar la festa,
la promesa habent complert,
te convidarém á un xefís
fet á casa en Badoret.
En Bou, portará el tocino,
en Tonet, durá l'arrós,
en Quel, l'anís y el xampany,
y en Pep los cigarros bons...
y aquell mestre de La Roca
llepará com á bon gos.
¡Pro per Deu fes lo miracle!
¡fes que siga un escarment!
¡matalts tots, y fes que quedin
los del trust tan soisament!

Xicoira.

NOCTURN

Es de nit; la bóveda celeste esté mes fosca que l'administració de consums, no se sent ni un crit ni un alé, ni els bufechs de'n Jaume de las Patatas, ja es haverhi quietut; tot dorm, y dich, tot perque fins en Castellet ab tot y no haver sigut may adroguer, fa mes de mitj hora que pesa figas desesperadament sota una acacia del jardí de l'Unió, punt ahont no es ben complerta la quietut, donchs, el senyor Guix, explica á la concurrencia, entre la que també hi tenim el gust de veurer á n'el senyor *Infrascrito*, l'argument d'un drama espelusnant que dura sis días y sis nits, drama que ha concebut en companyia ab el mestre de La Roca; en el punt mes culminant de l'obra cuan tothom te el cor esbalotat per la situació tan ben trovada, en Castellet fá un ronch que trenca el cor de l'auditori, y en Guix explica qu'esplicarás; cuan arriba á n'el quart acte, tothom adopta el sistema den Castellet, tothom busca una escacia y en Guix es queda sol... are ja hi ha mes quietut, soisament las granotas de las minetas pasan el primer método de solfeig y fan fás-tich de sentir, els grills del camp de la creu de Palou també hi diuen la seva. Y com que á mí m'agrada la contemplació de la naturalesa, camina que caminarás, com aquellas vellas dels cuentos, camina que caminarás, cuan al arribar devant del cuartel de la guardia-civil, sento uns ¡ays! y un xemechs estranys com las angunias de una mongeta avans d'arrencá el bull; sento uns crits estranys y jo que corro avall, avall, perque els crits son per l'indret del ex-registre; la lluna que fins allavors estava enllenganyada es descotxa y hem mira rihent com una boja, semblava com si sem volgués rifar, bo y fent mes estranya la situació fantástica en que'm trovaba. Com mes m'acostaba á n'el *lugar del suceso* la veu me semblava esser la de'l noy Cunillera, pro despres no, ja vaig veurer que's tractava d'un altre ser.

Ab els cabells de punta y las camas en continuu desllorigament, caminaba indecís al istil del caminar de'n Travé el dia de la fugida, ¡peró cá! res vaig treura ben clar, ni una *huella* del crim que jo suposaba perpetrat per aquells indrets, dich mal, si, una *huella*, un indici. . . . .

Al endemá en Bou tenta butifarras penjadas en els ferros del taulell; aquells trosos de carn que passaban la maroma en el filferro travesser de sa botiga, ens demostravan clar que aquella veu de la nit anterior no era d'en Cunillera, sino de porch.

Infrascrito.

CANTARELLAS

Un cierto pez s'ofegaba
no anant son negoci en popa,
sort que li va tirar l'am
un llus molt gros de l'Europa.

Arrós barat se pot dar
fent competencia als tenders,
no es estrany si es pot passar
per San Roch sens pagar res.

Estimaba una xicota
y ans d'ahir me va deixá,
tot perque'm trobá llegintne
l'últim «Pueblo Sevilla.»

La bandera catalana
p'els del «Pueblo» es un *pendó*:
si en portarian de copas
d'aiguarent y de vi bó!

Que barata irá la llenya!
farém foch aquet ivern!
¡si ja mos escalfém are,
si aixó sembla ja un infern!
Oli de coco.

Picadas

L'orgue del caciquisme local, el *Pueblo Sevillano*, anuncia una taberna de Vila-major ab 10 duros diaris de *cajón*.

¡Home senyor mestre, vosté hi estaria de perilla á derrera el taulell despatxant are una cirera, are un dátil... vosté seria exprés; aquet *cajón* á vosté, senyor fugitiu de Castelltersol, l'hi vindria de «cajón» ja que com á mestre el senyor Marcel Riu de «La Tralla» l'hi va demostrr palesament que no servia.

Sevillano, Sevillano,
mira que som uns aranyas,
preu que ho sabs, per xó anuncias
que are ja's *torran castanyas*.

Retallém del nostre ximple el «Sevillano»:

«Pero *minyóns*, cuidadito con meter la pata, que las visitas al Juzgado nunca son baratas ni agradables». ¡Bó! com se co-